

Хто володіє інформацією, той володіє світом!

Трускавецький Вісник

Видається з 14 серпня 2008 року

№ 77 (200) від 13 вересня 2010 р.

Новини Трускавця та регіону

Зустріч із політв'язнями та репресованими

9 вересня міський голова Лев Грицак зустрівся із політв'язнями та репресованими. Ці люди зробили так багато для того, щоб Україна стала вільною та незалежною і все ж їх ще недостатньо пошановують. У Західній Україні, а в Трускавці зокрема, ставлення до політв'язнів та репресованих значно краще, ніж в інших регіонах. Проте відчувався брак залучення цих людей до активнішого громадського життя. На зустрічі, яка тривала близько півтора години часу, присутні мали змогу задати Леву Ярославовичу ряд питань, які їх турбують, зокрема і по соціальному забезпеченні, і по пам'ятнику Бандері, проект якого буде обговорено найближчим часом, і земельні питання. А в невеличкій концертній програмі перед цими поважними людьми виступили вихованці дитячого садочка «Теремок» та митці з Народного Дому.

Борислав відсвяткував

Минулої неділі Борислав відсвяткував День міста, який святкується тут в День працівників нафтової та газової промисловості. Серед заходів, які відбувалися – футбольний турнір на кубок НГВУ «Бориславнафтогаз», обласний конкурс театральних колективів «Борислав сміється», виставки художників, конкурс малюнку на асфальті, концертна програма (виступи місцевих виконавців, гурт «Прикарпатські музики», духовий оркестр, виступи артистів української естради). Завершив святкування Дня міста Борислава та Дня нафтовиків і газовиків святковий феєрверк на площі перед міською радою.

Зліт байкерів пройшов на «відмінно»

Зліт байкерів у Трускавці пройшов без жодних ускладнень чи правопорушень, повідомив на понеділковій нараді в міській раді начальник Трускавецького МВ УМВС Іван Малиш. Байкери у Трускавці 11 вересня провели байк-шоу, на Площі Незалежності особливо присутніх зацікавили виступи мотоциклістів-каскадерів із Києва, шоу біля «Карпат» теж було незрівнянне. А біля 13 – 15 години в цей же день, перед приїздом до Трускавця байкери продемонстрували непогане шоу і в Дрогобичі. Серед забав – конкурс на кращий танець рок-н-ролу, за який винагорода становила 785 гривень.

Міський голова Трускавця Лев Грицак зазначив, що майже зразкова поведінка учасників байкерського зльоту свідчить про високу культуру всіх українців, а байкерів зокрема.

Партійне життя активізувалося

12 вересня в санаторії «Перлина Прикарпаття» відбулося святкування 20-річчя діяльності партії УРП-Собор.

2 вересня у Трускавці зареєстровано міський осередок політичного об'єднання «Рідна Вітчизна», очолила його підприємець Наталія Гулик.

Вже відомо про певні конфлікти всередині кількох партійних структур Трускавця відносно черговості кандидатів у партійних списках на вибори до міської ради.

Борислав взяв кредит, а що ж Трускавець?

3 вересня відбулася 50-та сесія Бориславської міської ради (перше та останнє пленарне засідання), де депутати з першої спроби дозволили підприємству «Бориславтеплоенерго» взяти кредит в 900 тисяч гривень під заставу комунального майна – нової котельні СШ № 7. Керівник підприємства Богдан Дубас відповів на запитання депутатів, проте всім було зрозуміло, що для вчасного початку опалювального сезону вихід один – взяти кредит. Цікаво, чому б не повчитися трускавецьким депутатам у своїх бориславських сусідів організованості та спільним діям в інтересах громади?

Окрім цього питання, бориславські депутати вирішили ряд земельних та фінансових, проголосували за звернення до області з проханням виділити кошти на ремонт вулиці Грушевського та капремонт житлового будинку № 23 по вулиці Бічна-Джерельна. Їхня робота була злагоджена та конструктивна.

Тепло подорожчає всюди

1 гікалорія тепла для населення Стебнику коштуватиме 343, 37 грн., повідомляє ДКП «Стебниктеплокомуненерго». А вартість підігріву 1 кубічного метра води обійдеться в 17,71 грн., якщо б така послуга надавалася. Для бюджетних споживачів вартість буде майже вдвічі вища порівняно із населенням – 1 Гкал. Тепла 668,91 грн., 1 куб гарячої води – 32,11 грн. Планують підняти вартість тепла (адже набагато зростає його собівартість) і в Дрогобичі, і в Бориславі, і в Трускавці. Так, «Трускавецькурорттеплоенерго» вже

опублікувало аналіз регулятивного впливу, що є одним із необхідних кроків підвищення ціни на послугу тепlopостачання.

В Трускавець з'їхалися журналісти

Редактори зі всіх куточків України побували протягом трьох днів у нашому місті-курорту в рамках програми «Україна очима редактора», ініційованої Всеукраїнським журналістським фондом. Представники Краматорська, Запоріжжя, Криму, Києва та ще понад двох десятків міст та регіонів побували в п'ятницю в Дрогобичі, де окрім прес-конференції з мером Миколою Гуком мали ще екскурсії на солеварний завод, до церков святого Юра та Воздвиження Чесного і Животворящого Хреста Господнього, в музеї Бруно Шульца.

Субота 11 вересня була для редакторів найбільш насиченим днем – окрім прес-конференції в редакції газети «Джерела Трускавця», яка приймала гостей (до речі, це вперше такий захід відбувається не в облдержадміністрації, а в редакції газети), журналісти відвідали музеї міста, побували в клініці професора Козьявкіна, де з ознайомчою екскурсією гостей проводив начмед, мали змогу взяти участь у незабутньому майстер-класі від Тетяни Ющенко, відомої на весь світ своїми оберегами – ляльками-мотанками. З короткочасним візитом побували редактори в фортеці «Тустань» (с. Урич неподалік від Східниці), а 12 вересня відвідали скали Довбуша в Бубнищі. Детальніше про акцію «Україна очима редактора» та її перебіг читайте в наступному номері газети «Джерела Трускавця».

В Дрогобичі зустрілися Ей-Ей

11 вересня в Дрогобичі, в приміщенні Центру душ пастирства молоді СДС УГКЦ, що на вулиці Шевченка, було відзначено третю річницю функціонування в цьому місті групи анонімних алкоголіків та наркоманів. На конференцію АА – АН приїхали гості з Києва, Івано-Франківська, Житомира, Рівного, Полтави і багатьох інших міст України. Вони ділилися своїми життєвими історіями, які не можна було слухати без сильного зворушення, адже виступали механіки, бібліотекарі, швей, вчителі і навіть один священик. Проблема алкоголізму в Україні надзвичайно серйозна, проте алкоголік – це така ж людина, як і інші, ці люди можуть принести велику користь для суспільства та держави. Тому й не дивно, що слова «Алкоголіки врятують Україну» супроводжувалися бурхливими аплодисментами, як і те, що «алкоголіки – одні з кращих людей». Мова йде не про пияків, а про тих осіб, які визнали, усвідомили свою залежність та вирішили боротися з нею, дотримуючись в основному програми «12 кроків». Конференція анонімних алкоголіків тривала два дні, інші деталі її не розголошуємо згідно із правилами груп АА.

Євген Юник іде на вибори з Європейською партією

Євген Юник ітиме на вибори від Європейської партії України, яку очолює на всеукраїнському рівні Микола Катеринчук, повідомляє газета «Трускавецькурорт». «Європейська партія сповідує те, до чого усі ми так давно прагнемо – до кращого життя в цивілізованому сучасному європейському світі», зазначив Євген Володимирович.

Алея кінослави урочисто відкрита

В п'ятницю, 10 вересня, біля кінотеатру «Злата» було відкрито алею кінослави в честь Міжнародного фестивалю телевізійних фільмів «Корона Карпат», який проходить у Трускавці. Перший такий фестиваль пройшов цього року у січні, другий розпочнеться 16 січня 2011 року. Проходив захід за сприяння міської ради та міського голови Лева Грицака. Перед присутніми, яких незважаючи на моросіння дощу зібралось

вдосталь, виступили генеральний директор фестивалю, депутат ТМР Олег Карпин, заступник мера міста Ярослав Чистогорський, генеральний продюсер фестивалю Теодозія-Любов Микитка зі Львова, маестро Яконо з Італії, режисер Валеріу Жерегі з Молдови. З концертною програмою виступили заслужений Прикарпатський ансамбль пісні і танцю «Верховина», фіналістка програми «Шанс» Олена Корнеєва зі Львова, яку публіка сприйняла на «ура». Було урочисто

закладено першу плиту в алею кінослави, вона і по сьогодні там, неподалік від «Злати». Насамкінець було оголошено прізвища трьох дівчат зі Львова – переможниць кастингу до нового українсько-молдовсько-італійського фільму Валеріу Жерегі «Перелітні птахи» на соціальну тематику, їм було вручено подарунки, серед яких – сукню. Завершилися урочистості переглядом стрічки «Арівідерчі», її могли подивитися в «Златі» всі бажаючі, щоправда італійською мовою (в оригіналі).

Запрошує Палац культури імені Шевченка

13.09 – концерт народної артистки України Оксани Білозір (початок о 20.00).

- 14.09 – концерт ансамблю «Пісняри» (початок о 20.00).
- 15.09 – концерт народного ансамблю пісні і танцю «Трускавчанка» (початок о 16.00).
- 15.09 – концерт Іона Суручану (початок о 20.00).
- 16.09 – концерт заслуженого артиста Росії І. Христинка (початок о 20.00).
- 17.09 – концерт народного артиста України Павла Зіброва (початок о 20.00).
- 18.09 – концерт Альберта Салтикова (початок о 20.00).
- 20.09 – концерт заслуженої артистки України Катерини Бужинської (початок о 20.00).
- 21.09 – концерт гурту «Паюючіє труси» (початок о 20.00).

Про Стефаника знатимемо більше

15 вересня в актовому залі Дрогобицького педуніверситету відбудеться презентація навчального посібника молодого науковця з Дрогобича Петра Іванишина, сина світлої пам'яті Василя Іванишина, під назвою «Нариси з теорії літератури». Також на розгляд академічної громади буде представлено новий роман про Василя Стефаника «Троянда ритуального болю» авторства Степан Процюка, а також есе-біографії про цього українського письменника, члена Покутської Трійці, «Кров на чорній ріллі» Романа Горака. Розпочнеться цей захід о 11.00 в рамках Дня видавництва «Академія» та «Академвидав» з Києва.

Власна інформація

Стадіон робитиме генпідрядник із Комарно

У Дрогобичі оголошено результати тендеру, який визначив генерального підрядника з реконструкції дрогобицького стадіону «Галичина» для тренувань під час проведення Євро-2012. Переможцем стало ТзОВ «Укрдорпроект» з Комарно. За інформацією міського голови Миколи Гука, наступного тижня з переможцем конкурсу буде підписано угоду і відразу розпочнеться реконструкція. За 1,5 року планується освоїти 61 млн. грн.

Дрогобицький міський голова ініціює акцію голодування під Господарським судом у Львові

13 вересня дрогобицький міський голова Микола Гук на оперативній нараді в Ратуші повідомив, що Господарський суд Львівської області прийняв рішення, яким зобов'язує міську раду продати готель «Густань» ТзОВ «Готель «Густань КЛ» шляхом викупу. А це означає, що не за реальною ринковою ціною, а за результатами експертної оцінки.

Зі слів міського голови, це не перший об'єкт дрогобицької громади, який реалізується за рішенням суду. Так, зокрема, на виконання рішень судів були продані шляхом викупу кінотеатр «Прометей» та універмаг, внаслідок чого громада недоотримала мільйони гривень. Нині таке хочуть вчинити з готелем «Густань».

Сьогодні о 16 годині в Ратуші проведуть засідання голів депутатських фракцій, на якому планують розглянути рішення Господарського суду Львівської області щодо приватизації готелю «Густань».

Микола Гук наполягає на необхідності йти на радикальні протестні акції - розпочинати голодування під стінами Господарського суду і вимагати перегляду рішення.

«Суд вирішив познущатися над дрогобицькою громадою, - каже Микола Гук. - Не може так бути, щоб рішення про приватизацію майна громад.

За смерть вагітної заступник начальника відділу відповів посадою

Відповідно до ч.3 ст. 33 Закону України «Про статус депутатів місцевих рад» в Дрогобичі було звільнено з посади заступника начальника відділу охорони здоров'я з питань охорони материнства і дитинства Фрелика Романа Степановича з 28 вересня 2010 р. – на підставі п.1 ст. 41 КЗпП України за одноразове грубе порушення трудових обов'язків, яке потягнуло за собою смерть вагітної жінки.

Відділ внутрішньої політики Дрогобицької міської ради

Життєвий подвиг трускавчанина – отця Олекси Пристая

Олекса Пристай і не тільки

Пристай – відома трускавецька родина. Їх розкидало по світах, проте і в самому місті залишилося багато людей з таким прізвищем. І кожен з них може гордитися тим, що є однофамільцем (або ж родичем) отця Олекси Пристая, греко-католицького священика, який залишив нащадкам і всім нам свої «Спомини», більш відомі як твір «З Трускавця у світ хмародерів». Зізнаємося чесно, що не один свідомий трускавчанин мав намір ознайомитися із цим твором, але це було надто важко, інколи – нереально. І от цього року у дрогобицькому видавництві «Коло» (директор – Микола Походжай) побачило світ репринтне видання цієї вартісної, цікавої, чудової книжки. З цього приводу 9 вересня в приміщенні Управління СДЄ УГКЦ відбулася презентація книги, яку організувала ГО «Рада міста». Модератором заходу виступила Валентина Гук, відома в нашому регіоні журналістка, а перед присутніми, яких було досить багато (стільців у залі на всіх не вистачило), виступили люди, прізвища яких про щось та й говорять. Отже, про отця Олексу Пристая, його життєвий шлях, його спогади, його душпастирювання в Україні та закордоном, а також про історію Трускавця, про українську літературу, про політику та про духовність, про минуле та сьогодення говорили вчені та громадські діячі, політики та родичі автора книги.

22 лютого 1863 року в селі Трускавці в сім'ї Теодора і Ганки народився хлопчик, якого охрестили Олексою. Повитухою була Тетяна Гурбова. Родове коріння цієї родини тісно пов'язане з іншими трускавецькими

прізвищами – Мацьків та Пилипів. Хресними батьками Олексика стали Роман Стеців та Марія Білякова. Дитинство хлопця пройшло на Болоні (саме з одним «н», тому вивіску на магазині треба переробити). А потім – навчання в Дрогобицькій, пізніше в Стрийській гімназії, духовна семінарія, душпастирська праця, зокрема на Рогатинщині, виїзд 17 листопада 1907 року за кордон та відповідно розлука з дружиною та дітьми. І завжди – активна робота, пропаганда українського духу серед українських емігрантів у Америці, допомога землякам у Трускавці, в тому і грошова, в тому не лише українцям, а і знайомим євреям, допомога тим, хто був ув'язнений у Сибіру, а це і митрополит Андрей Шептицький, і Володимир Охрімович, і багато інших. За участі о. Олекси Пристая збиралися кошти на два українські літаки «Україна» і «Львів». Від 1893 року, коли митрополит Сембратович висвятив Олексу на священника і аж до самої смерті 17 січня 1944 року отець Олекса був душпастирем, яких сьогодні, на жаль, так бракує українському народу. Він написав свої спогади, які є безцінним джерелом і читаються одним подихом.

Про все це говорив, виступаючи на презентації, Іван Скибак, який скромно попросив не обвішувати його прізвище епітетами. Від імені ГО «Рада старійшин» він висловив пропозицію встановити пам'ятний знак, або і погруддя цьому нашому славному трускавецькому земляку. А перед Іваном Скибаком виступила науковий працівник музею історії міста Галина Коваль, текст її виступу є в бюлетені ГО «Рада міста» - голова цієї організації Руслан Козир привітав всіх учасників презентації та розповів про свій шлях до задуму перевидання цієї книги. «По цій книжці ми можемо спостерігати, що історія дійсно повторюється, а відносини між людьми не змінюються, маємо можливість порівняти, як люди жили 100 років тому і зараз», сказав п. Руслан. Директор видавництва «Коло» Микола Походжай, нав'язуючи до теми майбутніх та і минулих виборів, сказав, що скільки паперу йде на агітацію, газети, листівки, а от скільки добрих книжок за ці кошти можна було б видати і про це ніхто не подумає. Він назвав книжки майбутнім держави, а про цю книгу розповів, що до її видання працівники «Кола» поставилися з особливим трепетом і щодо дизайну, оформлення, і щодо якості, яка насправду є просто суперова. Згадав п. Микола і про видані нещодавно «Нариси історії Дрогобича» і ми з ним погоджуємося, що побільше б нам меценатів, які вкладатимуть кошти у книговидання, і побільше таких книг, як спомини отця Пристая чи нарис історії Дрогобича.

Роздуми по історії Трускавця

Якщо у Дрогобича є солідна писана історія, то про Трускавець поки що цього не скажеш. Звісно, писання на кшталт «твору» «Трускавець – володар живої води» Літописця В'ячеслава появляються і нема на то ради, хоч більшість матеріалу цей автор запозичив (якщо не сказати іншим словом) власне у отця Олекси і безбожно передер його думки, видаючи за свої. Про Трускавець багато почали писати з другої половини XIX століття, але в основному в аспекті медичному, про мінеральні води, їх властивості після відповідних досліджень, а от стосовно історії академічної, опертої на фактах, документальних, архівних, речових та інших джерелах, то прийдеться ще трохи почекати, поки така історія побачить світ.

Про все це у своєму виступі говорив світоч української історичної науки, вихованець київської історичної школи, який формує (та фактично вже сформував) дрогобицьку історичну школу, декан історичного факультету Дрогобицького державного педагогічного університету імені І. Франка (у вересні відбулося його переобрання на посаду декана), професор Леонід Тимошенко. Стільки, скільки зробив Леонід Володимирович для вивчення історії Прикарпаття в цілому, а Дрогобиччини зокрема, не зробив ніхто. І це не просто наше суб'єктивне твердження як безпосередніх учнів Леоніда Володимировича, це може підтвердити кожен поважаючи себе фаховий історик. Це і добра, і вимоглива водночас людина, він вмілий керівник та хороший друг, таких людей катастрофічно бракує в науці і в політиці, його давно запрошували переїжджати на постійно і до Росії, і до Польщі, і до Франції в Сорбону, і до США, але він є настільки великим патріотом, що завжди повертається до Дрогобича, який став йому рідним, хоча і читає лекції в тій же Сорбоні, в США, не кажучи вже про Польщу чи Росію, де авторитет його як історика ніхто б навіть не смів підважувати.

Професор Тимошенко назвав Івана Скибка одним із кращих популяризаторів спадщини отця Олекси Пристая, спомини якого історик прочитав вперше ще 20 років тому. «Дав мені їх прочитати дрогобицький красзнавець Петро Сов'як, я тоді тільки починав вивчати історію Прикарпаття. Прочитав я ці спомини на одному подиху. Прочитав – і не зміг заснути до самого ранку, так мене вразила ця книга», ділиться спогадами Леонід Тимошенко. А далі Леонід Тимошенко розповів, що Трускавець належав історично до Перемищини (єпархії з центром у Перемишлі), що перша згадка про Трускавець мала б бути датована принаймні 1427 роком, саме цю дату на власні очі бачив професор в одному із рідкісних джерел, опублікованих видатним польським істориком Оскаром Галецьким ще в 1918 році у Кракові. Це джерело – один із реєстрів прикарпатської шляхти і Трускавець тоді був селом у власності Коритків. В XV – XVI століттях Трускавець переходить у державну власність, згодом

адміністративно належить до Дрогобицького старства. У XVIII столітті у Трускавці були дві церкви, це теж є новина для тих, кому не байдужа історія Трускавця. Леонід Володимирович привідкрив таємницю, що він трудиться над написанням давньої історії Трускавця і сподівається, що вона побачить світ в 2011 або ж 2012 році.

Декан істфаку теж розповів про історіографію історії Трускавця, про бібліографію, зокрема про книгу Олега Реги про церкву святого Миколая як духовну перлину Трускавця (її він оцінив як серйозну публікацію, виважену та потрібну), про нариси історії міста-курорту авторства покійного Ореста Мацюка разом із Іваном Скибаком та Зеноном Гузаром, про нариси покійного Ярослава Ісаєвича в радянському виданні «Історії міст та сіл УРСР», про нариси Романа Пастуха, про книгу львівської дослідниці Христини Харчук «Архітектура курортної забудови Трускавця кінця XIX – I половини XX століття», про нещодавно видану книгу Станіслава Славоміра Ніцеї «Кресове труймясто» польською мовою, перший відгук на яку професор Тимошенко прочитав власне в нашому «Трускавецькому віснику». Це польське бачення історії Трускавця і ця книга має право на існування, так само як і єврейське бачення, зазначив професор. А книгу отця Олекси Пристая Леонід Тимошенко назвав власне баченням історії курорту очима українця, баченням зсередини і висловив велике задоволення, що нарешті ця книга стає доступною широкому загалу.

Література і священники

Не забуваймо, що Олекса Пристай не був фаховим істориком, проте його книга має колосальну історичну цінність як свідчення очевидця. Воно ще більш вірогідне хоча б тому, що Олекса Пристай був особою духовного сану – священником греко-католицької церкви. Не був отець Олекса і фаховим літератором, але багато хто із теперішніх письменників-графоманів могли б йому позаздрити, бо не кожного твори так хочеться читати, як твір о. Пристая. А властиво в українського народу і є той феномен, що письменників-священиків у нас дуже багато. Цим не може похвалитися жоден інший народ. З цієї думки розпочав свою розповідь-доповідь професор Зенон Гузар, відомий франкознавець, якого слухали присутні, затамувавши подих.

Починаючи від митрополита Іларіона, першого українця на митрополичому престолі, а закінчуючи теперішніми священниками, український народ особи духовного стану повчали словом не лише мовленим, а і писаним, друкованим, яке зберігається віками. Серед відомих письменників-священиків професор Гузар назвав Кліма Смолятича, Дмитра Туптала, плеяду авторів часу полемічної літератури, зокрема відомого всім нам Івана Вишенського, розповів про священника, який служив у Славському, на карпатських верхах, а саме про Миколу Устияновича, автора відомих «Верховино, світку ти наш» і «Гей, браття-опришки». Повесть «Страсний четвер» цього поета і письменника, де йдеться про козаків і про Велику Україну, свідчить, що священники були двигуном народного руху, оберегами національної самосвідомості, сторожами великої справи самостійності та соборності.

А славнозвісна «Руська Трійця»! Хіба не вчилися в духовній семінарії Маркіян Шашкевич, Іван Вагилевич, Яків Головацький? З Літині в Дрогобицькому районі походять предки Богдана Лепкого, чий батько, о. Сильвестр Лепкий, теж був літератором, писав під псевдо Марко Мурава. В цьому ж селі похований інший священник, Володимир Хил'як, який творив під псевдонімом Ієронім Анонім. А скільки ще прізвищ священників, які творили літературу, є відомими тільки у вузьких колах літературознавців. На жаль.

Професор Зенон Гузар на завершення свого виступу розважив присутніх розповідями про іншого письменника, архімандрита монастиря в Чернігові о. Онуфрія цитатами із його збірки «Про людську природу» на морально-етичну тематику. До речі, після професора Гузара виступав згадуваний вище Іван Скибак, який теж на завершення дещо довгого виступу завершив його жартом від Чехова, що краще чекати поїзда на морозі 5 годин, ніж на випивку 5 хвилин, натякаючи на фуршет.

Інші моменти презентації

Отже, логічний ланцюжок презентації вимальовується такий – вітання Руслана Козира – виступ Миколи Походжая – коротка доповідь Галини Коваль – «Література та священники» професора Зенона Гузара – розповідь про життєвий шлях отця Олекси Пристая Івана Скибака – надзвичайно цікава та змістовна розповідь професора-історика Леоніда Тимошенка. Поміж цим вміла ведуча презентації Валентина Гук дякувала за виступ одним і запрошувала до слова інших, звертала увагу присутніх на те, як народжувався задум перевидання книги, як цей задум був втілений у життя, що ще планує подібного робити громадська організація, до якої пані Валентина належить. До слова було запрошено і секретаря міської ради Наталію Пономаренко, яка ідею перевидання споминів отця Олекси Пристая не хотіла віддати негідникам, в нечисті руки. Тут нам слід пригадати, що саме в нашому «ТВ» вперше появилось звернення Наталії Анатоліївни відносно справи перевидання книги, але всі ми добре знаємо, як не люблять розлучатися зі своїми грішми багаті люди. Секретар ТМР подякувала Руслану Козиру за те, що він її мрію втілює у життя. Після неї зі зворушливим виступом до присутніх звернулася вчителька Зоряна Процишин.

Голова історико-краєзнавчого клубу «Сива давнина» Микола Іваник, в минулому (сподіваємося, що і в майбутньому) депутат міської ради, розповів про проект, яким він займається спільно з Ігорем Ліщинським та іншими небайдужими людьми. Пан Микола запросив до слова онуку та правнука отця Олекси – Марію та Юрія Прохаськів із Львова. Пані Марія, донька Богдана, середущого сина отця Олекси розповіла про родинне дерево.

Найстарший син отця Олекси Тарас загинув в «трикутнику смерті» на Поділлі, доньки Наталія, Мирослава, Оксана зазнали різних поневірянь – Австрія, США, Львів, в деякого навіть були неприємності через те, що «дідунцьо Олекса» написав свої спогади. Напрочуд інтелігентною та вишуканою була як сама мова, так і весь короткий виступ правнука отця Олекси Юрія Прохаська, який говорив і від себе, і від імені свого теж відомого брата Тараса з Івано-Франківська, який не зміг прибути на цю презентацію. Виступ п. Юрія Прохаська, прямого нащадка отця Олекси був останнім виступом на презентації. Після цього Руслан Козир запросив присутніх до ідальні спархії, де гостей чекав фуршет. Ага, нагадаємо ще, що на самому початку презентації книга отця Олекси була роздана всім безкоштовно, ці книги потраплять і в бібліотеки, і в школи міста.

Не можемо оминати і тих, хто не виступав, але був присутній на презентації. Думаємо, що ніхто не образиться, якщо за когось не згадаємо. Отже, тут були окрім всіх названих вище і отці Михайло Бучинський, Володимир Боднарчук, Петро Івасівка, депутати-друзі Ігор Пілько, Ігор Нич та Петро Іванишин, голова «Фронту змін» у Трускавці, професор філософії Валентина Бодак, директор Єпархіального музею Тарас Шафран і музею історії міста Любов Константинова, журналісти Любомир Поливка, Василь Кирилич, Ольга Куц, Володимир Ключак, красзнавець Роман Пастух, підприємець та громадський діяч Леся Дідик, директор «Народного Дому» Олена Соляник, архітектор Володимир Кушнір, викладач Василь Петранівський.

Розмова в неформальній обстановці під час фуршету мала бути темою наступного підрозділу, але в останній момент ми вирішили, що про речі, які чуєш за столом, краще не говорити, а зберігати їх у своєму серці. Благословення на початку фуршету від отця Михайла Бучинського, цього прекрасного душпастиря зі стебницької церкви Різдва Пресвятої Богородиці та редактора газети «Жива вода», напевно дійшло до небес, бо розмови були задушевними, щирими, потрібними і такими, з яких можна робити певні висновки.

Отець Олекса Пристай повернувся в Трускавець на 66-й рік після своєї смерті. Повернувся у книзі, яку писав для нас із вами. Прочитаймо її, адже воно того варте. І ми побачимо Трускавець таким, яким ще не бачили, він стане нам ще ближчий, ще рідніший, цей наш Трускавець.

Володимир Ключак

Єслі в кранє нет вади...

В заголовок статті винесені слова не дуже хорошої пісеньки, яка мені в дитинстві була незрозумілою, адже я ріс у селі. Біля хати потічок та ще й чиста криниченька, в ній холодна водиченька, п'єш – не нап'єшся, влітку студена, аж зуби ломить, а взимку, на диво, не замерзас. Та навіть не такої якості, а з ріки чи озера, після обробки гіпохлоридом натрію, хотіли б мати мешканці багатьох міст України, але...

Є міста, де проблема водопостачання була завжди. Львів – одне з таких міст. Наш регіон, а це міста Дрогобич, Стебник, Трускавець і Борислав, не виняток. Великої ріки біля нас нема, найближча – Стрий. Нам не страшні повені, але посуха – так. Не всі з цих названих наших міст в однаковому становищі відносно водопостачання. Трускавець десь посередині, в Дрогобичі справи на перший погляд дещо кращі, в Бориславі – значно гірші. Чому так, хто винен і що робити, а конкретно, що робиться, що вже зроблено і що ще планується, чому ж міський голова Лев Грицак, який обіцяв цілоденне водопостачання, не зумів вкластися в 4 роки і потребує ще одного року для завершення вирішення цієї болючої проблеми, про все це говорилося на прес-конференції заступника міського голови Віктора Марченка та начальника ТЗОВ «Трускавецький водоканал» Володимира Возняка 10 вересня.

Міну сповільненої дії було закладено в далекому 1996 році (тоді мером Трускавця був Богдан Матолич), коли Львівська обласна рада з якогось дива передала цілісний майновий комплекс водозабору ... Дрогобичу. І це при тому, що левова частка коштів при його будівництві – кошти трускавецькі. Хто б міг подумати в радянські часи, що спільне не буде поділено хоча б порівну, а віддано тим, хто мав своїх лобістів. Питання – де тоді була трускавецька влада? Та вона мала криком кричати, землю гризти, оскаржувати таке рішення ЛОР по судах, а не мовчки погодитися на таку страшну несправедливість. Відтоді й почалося...

Хто не вірить, може глянути газети того часу, а фактично єдину тоді «Франкову криницю», в якій поруч зі статтями покійного Ігоря Сусюка про утиски свободи слова теперішнім депутатом-нашоукраїнцем п. Л. розміщено перші оголошення про графіки води.

На момент створення трускавецького водоканалу вода вже подавалася по графіку, але поряд із цим були такі проблеми на підприємстві як невивплата зарплати, борги податковій, борги перед дрогобицьким водоканалом. Борги ліквідували, зарплата тепер у водоканалі Трускавця платиться вчасно, за останні 4 роки підприємство поповнило автопарк (міні-екскаватор Хітачі, 4 великі екскаватори, 3 вантажівки, фургон «Шкода», асенізатор, автобус ПАЗ, автокран купили та вже й відремонтували, інша техніка), повідомив Володимир Возняк.

Тут слід згадати, що водоканал у Трускавці є ТЗОВ згідно з умовами договору між інвестором «Альфа Плюс» та Трускавецькою міською радою і саме ці два суб'єкти взяли на себе наміри забезпечити Трускавець водою цілоденно. Для цього ТМР мала вкласти 25% коштів, «Альфа Плюс» 75%. До кінця 2012 року мали бути виконані 4 групи робіт, сказав заступник мера Віктор Марченко, а саме побудова ще одного водозабору в районі річки Стрий біля Гірного, перехід через річку, щоб водозабір здійснювати на правому, а не на лівому березі Стрия,

який постійно підмиває під час повеней, будівництво ще одного резервуару. Це перша група, а друга – реконструкція водопровідних мереж у місті, побудова та пуск в експлуатацію насосної станції III підйому, будівництво резервуару біля «Колиби» (по вулиці Городище). Третім етапом мало стати будівництво водосховища, а четвертий – реконструкція господарсько-побутової та дощової каналізації та очисних споруд. І хоча все це планувалося до кінця 2012 року, все ж до кінця 2010 року могло бути цілоденне водопостачання хоча б у частині міста. А того нема. Чому?

Виявляється, ще в 2008 році графік робіт, необхідних для виконання цієї концепції, дещо недовиконувався. А криза 2009 року спричинила той факт, що «Альфа Плюс» вклала набагато менше коштів, ніж від неї очікували. Фактично в 2009 році не вклала нічого чи майже нічого. Тепер, в 2010 році, вже місто не має тих грошей, які варто було б мати. От 2 вересня виділили водоканалу 100 тисяч гривень, вони вкрай необхідні, але ж коли вони надійдуть як живі гроші? А загальний борг міста перед водоканалом становить 526 тисяч гривень, повідомив Володимир Возняк.

Та проблема не така проста, як може здатися на перший погляд. Віктор Марченко розповів, що коли він служив у армії, то там говорили, що нема гіршої кари для солдата, ніж вимагати від нього служити «по уставу», тобто згідно зі статутом. В Трускавці «строїти» владу пробує санстанція, керівник якої на рівні області Роман Павлів вже давно не у великих ладах із нашим мером. Пам'ятаєте, в квітні – травні вода вже була цілоденно на Стуса, Стебницькій, словом у IV мікрорайоні? Так от, вина в тому, що тепер води нема цілоденно, лежить зовсім не на міській владі чи на міському голові, як то дехто з натяжкою хотів би показати. І не на водоканалі чи на «Альфі Плюс». Але що тут багато говорити! Депутати, коли щось в місті добре, нормально, приписують ці заслуги собі, а якщо якась проблема не вирішується, то хто винен? Правильно, невістка, а в нашому випадку – мер.

Але люди навряд чи поведуться на такі спрощені мудрування, адже є рішення Трускавецької міської ради від 19 червня 2007 року, де чорним по білому є написано, що з 46 депутатів на сесії були присутні 44 і ... всі 44 мають визнати свою частку вини по одному питанні, а 41 – по іншому. Бо із 44 лише 2 були «проти», а «1» утримався і це зовсім не ті, хто тепер претендує на лідерів об'єднаної опозиції. Така правда життя, любі наші.

Земля, яку продали «Альфі Плюс», приносить дохід у міську казну, врешті-решт гроші від її продажу пішли на добрі справи. «Альфа Плюс» не може з цією землею нічого зробити до пуття до того часу, поки у Трускавці не буде вирішено питання водопостачання, адже щось там будувати – треба погодження згадуваної вже санстанції, а та таке погодження не дасть на великі об'єкти. Навіть якщо структура, за якою стоїть депутат ВРУ п. Хмельницький, а представляє її в нас Віктор Возняк, брат генерального директора ТзОВ «Трускавецький водоканал» Володимира Франковича, землю і продала б, все одно хтось купив би її, щоб там щось будувати, а як будувати, як не буде води? Це не плутанина, а замкнуте коло, яке всі сторони мали б розірвати вкладанням коштів і чим швидше, тим краще. Зроблено багато, «Альфа Плюс» вже вклала 24 мільйони гривень, міська рада – біля 13 мільйонів. І хоча весь проект міг би потягнути на 140 мільйонів, та варто інвестувати якийсь десяток – два мільйонів, щоб трускавчани відчули різку зміну у водопостачанні і щоб не хотілося співати пісеньку, винесену в заголовок та щоб не хотілося плюватися при вигляді крана з біл-борду Сені.

Якщо б проект по забезпеченні цілодобового водопостачання Трускавця довести до кінця, а лишилося не так вже й багато, то виграв би весь регіон, виграв би той же Дрогобич, який нам не дає стільки води, скільки нам треба, хіба може розділити по годинах на весь день ту квоту, виграв би Борислав, де з літра води доходить чарочка, бо близько 95% втрат. У Трускавці в принципі поміняні вже мережі водопровідні та каналізаційні, це робилося під час ремонту доріг та внутрішньоквартальних проїздів, збудована насосна станція третього підйому, яку лиш треба підключити до світла та підвести труби, які лежать два роки на Стебницькій, ще трішки піднатужитися і проблему буде вирішено. Тож даймо міському голові завершити виконання своєї обіцянки, не відмовляймося від потрібної справи цілоденного водопостачання Трускавця тільки тому, що цього хоче купка недругів Лева Грицака, які, власне, і колотять воду з водопостачанням.

А насамкінець варто зазначити, що ситуація із водопостачанням у Трускавці зовсім не є така погана, як це хотілося б декому представити, навіть гаряча вода подається, про що давно забули всі мешканці області окрім Львова та Трускавця. Але так воно вже ведеться перед виборами – бачити дії влади у чорних тонах, а дії опозиції – через призму рожевих окулярів. Але найкраще дивитися об'єктивно, а не упереджено.

Володимир Ключак

Хто обігріє наші будинки?

З кожним роком напередодні початку опалювального сезону ми стаємо все більше обізнаними в проблемах житлово-комунального господарства. От і в нашому місті досить давно точиться дискусія з приводу того, чи продавати комунальну власність, щоб закупити газ. і питання не в тому, чия позиція правильна - ми з колегами впевнені, що розпродаж того, що належить громаді міста - найостанніше, на що треба йти. Так, у війну люди палили меблі і розпродували останнє. Хотілося б, щоб у 2010-му цього не було. Але сьогодні хочеться поговорити про інше. Ми з вами взагалі не повинні знати, які проблеми має міська влада з того чи іншого боку.

Ми, жителі курорту, сплативши податки, маємо жити в теплих будинках, ходити освітленими вулицями, жити в затишному місті.

Натомість нас втягують у дискусії, що само по собі є ознакою цього, що ті, хто перебувають при владі, не справляються самотужки зі своїми обов'язками. Не буду закликати вас до якихось необдуманих дій, бо впевнений, що кожен з нас має досвід і мудрість зробити висновки самостійно.

Проблеми у житлово-комунальному господарстві виникли не сьогодні, вони накопичувалися роками. Але треба нарешті розпочати їх вирішувати. Просто жити як жили ми вже не можемо: більшість підприємств ЖКГ перебуває на межі банкрутства або вже за нею.

Міжнародний валютний фонд жорстко вимагає від України вирівняти ціни на газ для населення як мінімум з тими, за якими він закуповується. МВФ вимагає також підвищити тарифи на житлово-комунальні послуги до рівня їхньої собівартості. Підвищення цін на газ потягне за собою зростання цін на ЖКГ, у структурі собівартості яких газ посідає чільне місце (тепло і гаряча вода). Звісно, місцевій владі вкрай не вигідно підвищувати ціни до економічно обґрунтованих, особливо напередодні виборів.

Де вихід із цієї ситуації? Сьогодні необхідний загальнодержавний прозорий механізм ціноутворення на ринку ЖКГ, який би гнучко відображав усі коливання цін енергоресурсів. Інакше з боргової ями, в якій перебуває більшість підприємств ЖКГ, не вийти. Першим кроком стало рішення про створення Національної комісії регулювання ринку компослуг, яка ліцензуватиме підприємства і затверджуватиме тарифи. Це крок, який здійснила держава, але охочих приписати собі те, що ціни на енергоресурси не підвищуватимуться до квітня, буде чимало. І в нашому місті також.

Далі. Уряд планує також до 2015 року відмовитися від державних житлово-експлуатаційних контор (ЖЕКів) і поступово перейти до створення об'єднання співвласників багатоквартирних будинків. Держава не може сьогодні утримувати і ремонтувати будинки. Вже сьогодні у багатьох містах України громадяни, які розчарувалися в системі обслуговування державних ЖЕКів, створили ОСББ або звертаються до послуг приватних ЖЕКів. Але, на жаль, і ці організації, як і державні ЖЕКи, неякісно виконують свої зобов'язання.

Я не прихильник тієї чи іншої моделі, кожна з них має свої плюси і мінуси. Так, зокрема, учасники ОСББ можуть самостійно вираховувати суму внесків на утримання будинку, приймати рішення про ремонт чи, наприклад, отримувати прибуток від здачі в оренду підвалів та горищ. У той же час часто і вони, відмовившись від ЖЕКу, відчувають себе залишеними напризволяще. Я виступаю за те, щоб за будь-яких обставин влада підтримувала права громадян. Реформування ЖКГ не буде простим і однозначним відповідям - що краще, а що гірше - не існує. Але боятися тих змін не треба. Варто пам'ятати, що, знаючи свої законні права, ми разом зможемо їх відстояти.

Для прикладу, більшість споживачів і не здогадується, що за ненадані послуги згідно з чинним законодавством України можна не платити або платити набагато менше, ніж зазначено в рахунку за поточний місяць. Так, чинним законодавством обумовлено, що водопостачання надається споживачам безперебійно, за винятком часу перерв на проведення в установленому порядку ремонтних і профілактичних робіт чи ліквідацію наслідків, пов'язаних з дією непереборної сили або аварією. У разі планування перерви в наданні послуг ЖЕК або ОСББ зобов'язаний повідомити про це мешканців через ЗМІ, а також письмово не пізніше ніж за десять днів. У випадку з Трускавцем складається враження, ніби ремонтні роботи чи природні катаклізми не закінчуються ніколи. Тож ви маєте встановлену законом можливість через суд зобов'язати ЖЕК чи ОСББ здійснити перерахунок ненаданих чи неякісно наданих послуг.

Ще раз хочу підкреслити - питання сьогодні не в тому, яка модель реформування ЖКГ ефективніша. Зі складнощів треба виходити, і якомога швидше. Питання сьогодні в тому, наскільки влада в місті буде орієнтованою на громаду, на її потреби, чи зможе відстояти наші з вами інтереси? І чи матимемо ми з вами змогу наступної осені не роздумувати над тим, як місту купити газ, обігріти будинки, забезпечити водопостачання?

Євген Юник, Почесний голова БФ «Трускавчани», для «Трускавецького вісника»

Руслан Крамар – потенційний кандидат на мера Трускавця

Закон про вибори в новій редакції помаленьку згортає багатопартійну систему в Україні. І хоча до перетворення її в однопартійну часів СРСР ще далеко, все ж є певні нахили до здійснення давньої мрії Тимошенко та Януковича – поділити державу на двох, створити видимість двопартійності, як це є в Америці (США) з республіканцями та демократами. І хоча регіоналам та батьківщинівцям до цих двох течій в політикумі США далеко як куцоному до зайця, все ж видимість на те і є видимість, щоб запудрити мізки простому людові.

У Трускавці лідерами регіоналів та батьківщинівців є Святослав Павлечко та Руслан Крамар. Перший ще не є таким відомим та досвідченим в політиці, хоча у нього за плечима і є вже успішна кампанія президентських виборів 2010, коли вдалося здобути десяту частину голосів виборців нашого курорту на користь Януковича. Святослав Павлечко, напевно, не буде кандидувати цього разу на мерських перегонах, а от в наступних – не виключено, тим більше, що ця політична сила міцніє, а тепер до цього є й багато причин.

Натомість як лідер партії, яка має відповідну електоральну базу, може кандидувати Руслан Крамар. Він набагато довше керує політичною силою, хоча і є молодий віком як для політика (в листопаді йому виповниться 37). І за цей час йому вдалося кілька разів переграти своїх опонентів, які раптом появлялися в нього із середовища друзів. Так само йому вдалося легко залишитися на своїй посаді навіть після разючих змін в обласному партійному керівництві. Якщо Руслан Крамар йтиме на мера, або ж «Батьківщина» висуватиме іншу кандидатуру з середовища внутрішньопартійного (для прикладу, кандидатуру Наталії Пономаренко, теперішнього секретаря Трускавецької міської ради, яка не має за собою негативу), то це може сплутати карти деяким іншим кандидатам. Про це і поговоримо.

Руслан Крамар може йти на вибори мера суто з однієї причини – щоб насолити своєму колишньому шефові, теперішньому меру міста Лева Грицаку. Коли і як пробігла між ними чорна кішка, нам не відомо, але давно минулися ті часи, коли Руслан Крамар з мегафоном вилізав на дах мерії, щоб захищати Лева Ярославовича від Пілька, Процишина, Шиманської, Дідик та інших нашоукраїнців. Канули в Лету ті часи, коли він стояв на ганку міськвиконкому разом з Юрієм Алієвим та боронив владу Трускавця. Хоча це було ніби й не так давно – якийсь 2006 – 2007 чи що.

Як би парадоксально це не звучало, але кандидкування Руслана Крамара набагато сильніше б вдарило по позиціях Євгена Юника, Андрія Кульчинського чи Руслана Козира, а також інших кандидатів, які декларують себе як опозиційні, аніж по позиціях Лева Грицака. Електоральна база у Грицака та Крамара зовсім різна і грають вони на різному полі та в різних вагових та вікових категоріях. А от відібрати частину голосів в інших він може. Чи не тому це і стало причиною того, що з Русланом Ярославовичем так швидко зав'язали дружбу колишні опоненти? Чи не тому його підштовхували на такі кроки, яких самі робити не бажали з надією домовитися? Адже завжди вигідно загрибати жар не своїми руками, а чужими.

Певна наївність та безпосередність Руслана Крамара притягує до нього людей, хоча насправді дуже важко відрізнити, де його щирість є справжньою, а де показною. Подібно і з позиціями – саме недооцінка вмінь цієї людини призводила до поразки його опонентів. І саме недооцінка прихованих можливостей Крамара та те, що він піде на вибори самостійно (а вірніше із вірним йому БЮТ) може привести до несподіваного – Руслан Ярославович може набрати більше голосів, ніж ті, хто вважає, що є сильнішим від нього гравцем.

Розмови про єдність опозиції навряд чи втіляться в життя настільки, як декларують її лідери. І навряд чи захоче потужніша політична сила, якою є на даний момент «Батьківщина» (а погодьтеся, в цієї партії набагато більше прихильників, ніж в «Нашої України», «Народної Самооборони», «Фронту змін» та «Пори» із дрібними політичними партіями разом взятих), підтримувати нехай і відому, але в політичному плані не таку популярну людину. Відмова «Батьківщини» від власного кандидата на цих виборах може означати мало не політичне самогубство партії у Трускавці та її лідера, адже більше такої нагоди може і не бути. Хоча тиск «друзів» та певна слабкохарактерність в окремих моментах можуть схилити Руслана Ярославовича до відмови від боротьби за мерське крісло.

Якщо Руслан Крамар все-таки піде на вибори, то є ряд причин рахуватися з ним як із серйозним кандидатом. По-перше, політика в нього в голові стоїть під № 1 і залишає позаду себе віру в Бога, родину, фінанси чи друзів. Він вміє мобілізувати себе самого і організувати роботу свого штабу, а це немаловажно. По-друге, він працював і продовжує працювати з виборцями довший час і вміє ввійти в довіру. Навіть якщо ця довіра випаровується через кілька зустрічей із ним, то не у всіх, а і не всі зустрічаються з ним по кілька разів. По-третє, в нього є ряд козирів, які відкривати нам було б неетично. Скажемо лише, що серед цих козирів – автономне опалення, підтримка колишніх товаришів по роботі, навик роботи людей Руслана Ярославовича у виборчих комісіях та ряд інших. Та й підтримка самого бренду «БЮТ» матиме значення.

Серед негативів, які працюватимуть проти нього – невміння володіти публікою та її увагою (це, до речі, проблема багатьох, якщо не всіх кандидатів, правда, деякі тренуються частіше від Руслана Крамара). А ще – невміння чи небажання доводити справи до кінця, відсутність позитивної бази зробленого чи то у владі чи то в опозиції, несприйняття його як сильної особистості в частині самої партії, яку він очолює. Напевно, що не тільки Лев Грицак, але і теперішні політичні «друзі» з інших партій будуть йому ставити підніжки, навряд чи обійдеться без брудного чи то пак чорного піару, коли йому згадають і кадрові призначення, і затримання за водіння в нетверезому стані, і внутрішньопартійні проблеми.

Вже на даний час є певні сигнали того, що Руслан Крамар може здати свої позиції, дозволить піддатися на тиск та зламається. Один з цих сигналів – у спецвипуску газети «Наша Батьківщина. Трускавець» публікуються статті на підтримку не тільки Крамара, а й іншого кандидата. Гроші роблять чудеса і Руслан Ярославович може піддатися на спокусу так, як це зробив його колишній друг в 2007. Місце депутата йому фактично забезпечене. А

посада мера може виявитися надто відповідальною для нього, бо одне діло говорити, а друге вміло виконувати свої посадові обов'язки. Так що Руслан Крамар може бути кандидатом на посаду мера міста, а може й не бути.

Якщо не буде – шкода, кампанія багато втратить від цього і може перетворитися на прісну та нецікаву. Адже підтримка Русланом Крамаром якогось кандидата не означає автоматично підтримку цієї кандидатури всією партією. І таким чином трускавецьку «Батьківщину» може чекати розкол (черговий чи розколу в ній ніколи й не було?). А тому йому було б краще піти. Проте він може все це прочитати і зробити якраз навпаки, саме так, як робив із нашими найкращими порадами, які йому пішли б тільки на добро.

Володимир Михайлович

Мисливський рай

В мальовничій місцині Трускавця, неподалік від санаторію «Карпати», на вулиці Данила Галицького розміщений ресторан «Мисливський рай» - з унікальною кухнею, привітною та вишуканою обстановкою, чудовим обслуговуванням. Органічне поєднання каменю і дерева, відтворення карпатського ландшафту з водоспадами і гірськими струмками, на березі яких повсідалися дикі качки і гуси, засохлі гірські буки під якими причаїлись вовки та лисиці – все це створює неперевершений оазис, в якому знайде притулок усяка мисливська душа, та й не тільки мисливська - найвибагливіші естети і гурмани справжньої кухні оцінять це гармонійне поєднання краси, романтизму, домашнього затишку і насолоди від майстерно приготовлених і поданих авторських страв від шефа. В ресторані пропонується великий вибір алкогольних напоїв: це горілка, віскі, текіла, коньяк, ром, лікери та вина знаменитих виноробів.

Ресторан чекає на Вас щоденно з 12.00 до 24.00. Щоденно крім понеділка з 20.00 працюють музиканти (скрипка, клавішні, вокал), які виконують класичні, сучасні і народні твори. В ресторані Ви можете відсвяткувати День народження чи іншу урочисту подію – існує великий вибір банкетних страв і спеціально підібране музичне оформлення, а також провести корпоративну вечерю чи діловий обід.

Бути в Трускавці і не побувати в «Мисливському раї» - це все одно, що побувати у Ватикані та не побачити Папу Римського. А жити в Трускавці і вагатися, піти чи не піти саме в цей ресторан – це просто смішно, скаже вам кожен трускавчанин. Адже так, як в «Мисливському раї», добре відпочити, розважитися, відсвяткувати знаменну дату, а головне – смачно попоїсти, Ви більше не зможете ніде. І не дивно, що кожен, хто цінує вишуканість, красу, смакоту, обслуговування, дизайн та добре товариство, святкує в цьому доброму товаристві саме в «Мисливському раї». Завітайте в цей чудовий ресторан і ви, завітайте – і ви залишитеся задоволеними. І не просто задоволеними – ви станете нашим постійним гостем.

Детальніше про ресторан «Мисливський рай» ви зможете прочитати на сайті www.karpatypremium.com, телефон для довідок чи замовлень 5-34-64.

Оголошення

Благодійний фонд «Відродження Трускавця» в рамках програми розвитку духовності та культури Трускавця запрошує мешканців міста на концерти в зал санаторію «Карпати». Безкоштовні запрошення можна отримати у благодійному фонді, телефон 6-21-35.і

13 вересня – концерт музичного дуету «Музик-Бомк» (початок о 20.00).

15 вересня – концерт козацького гурту «Сагайдачний» (початок о 20.00).

17 вересня – дует «Кохана, коханий» (початок о 20.00).

18 вересня – вечір романсу. Концертна програма «Романс без гриму та гримас». Засл. арт. України І. Шостакович (початок о 20.00).

20 вересня – співає ансамбль «Родина» (початок о 20.00).

24 вересня – виступ дуету «Ріка життя» (початок о 20.00).

А кожного вівторка, четверга та неділі в танцювальному залі санаторію «Карпати» танцювальна програма. Початок о 20.30. Запрошуємо!

Керівництво благодійного фонду «Відродження Трускавця»

Незалежне видання «ТРУСКАВЕЦЬКИЙ ВІСНИК». Всі права застережені. Розповсюджується **безкоштовно**.

Засновник, головний редактор та відповідальний за випуск – Володимир **КЛЮЧАК**.

Редакція публікує виключно ті матеріали, які збігаються з точкою зору редакційної команди.

Контакти: E-mail: anda_panda@ukr.net, тел. 097 38 36 112.

Публікація в Інтернеті: повністю - на www.turportal.org.ua/visnyk «Інформаційний портал курорту Трускавець», окремі матеріали на www.protruskavets.org.ua – «Сайт Трускавця про Трускавець».